

NORA
ROBERTS

POSELSTVÍ
KRVE

edice
KLO KAN

Copyright © 2018 by Nora Roberts
Translation © Hana Černá 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu *Of Blood and Bone*
přeložila Hana Černá
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2020
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-296-6

Jsme smítko prachu proti majestátu noci.
A Bůh je nám blízko.
Když povinnost šeptá: *musíš*,
mládí odpoví: *dokážu to*.

Ralph Waldo Emerson

Prolog

Svět zničila černá magie, nikoli virus, jak se všeobecně stvrdilo. Virus byl pouze nástrojem – smrtících šípů, kulek, blýskavých čepelí nožů. Také dotek ruky, matčin polibek na dobrou noc šířily zkázu; takto zemřely miliardy obyvatel celé planety. Ti, kdo přežili první šok, často ukončili život buď vlastní rukou, nebo rukou těch, které žal nad ztrátou milovaných, nevýslovný strach a panika ze šířící se pandemie připravily o rozum. Další, kteří nenašli střechu nad hlavou, nezávadné jídlo a vodu nebo léky, se prostě odevzdali osudu v marném čekání na pomoc, jež nikdy nepřišla.

Rozpadly se vlády a instituce. Zkolabovaly páteční komunikační sítě. Svět se postupně nořil do ticha a tmy.

Virus nenasytně drtil diktátorské režimy, demokratické vlády, království. Podléhali mu králové i prezidenti stejnou měrou jako plebejci.

V celosvětovém chaosu na konci milénia probleskovaly černé i jasné magické jiskry. Probouzející se síly dávaly na vybranou mezi zlem a dobrem, mezi světlem a temnotou.

Našli se takoví, kteří přese všechno utrpení volili tmu.

Vyvolení pokorně sdíleli, co ze světa zbylo dobrého. A ti – obyčejní i mágové – kteří se obrátili k ničivým silám, proměňovali města v trosky, bezhlavě pronásledovali a masakrovali každého, kdo se jim postavil do cesty a nenechal se zotročit. S uspokojením se brodili v lidské krvi.

Rozvrácené vlády nařídily armádě sehnat dohromady všechny, kteří přežili, aby vydělili Vyvolené. A tak se dítě, které na sobě objevilo zázračná křídla, ocitlo na laboratorním stole a bylo obětováno vědě.

Šílenci prohlášující se za Boha šířili ve své neukojitelné žízni po spravedlnosti strach a nenávist. Postavili vlastní ar-

mády a krutě pronásledovali „odlišné“. Podle nich pocházela magie z ďábla a její stoupenci měli být vráceni do pekel.

Nájezdníci křižovali rozbořená města, dálnice i vedlejší silnice a pro zábavu vraždili či zapalovali domy. Člověk si ostatně vždycky najde způsob, jak vybit svou zvrhlou podstatu na jiném člověku.

Kdo najde odvahu postavit se proti nim?

Šířily se zvěsti – nadějné ve světě dobra a znepokojivé ve světě zla – že bojovník přijde. Dcera pradávných bohů zůstane ve skrytu, dokud nenadejde chvíle, aby pozvedla meč a jako Vykupitelka povede síly světla proti ďáblu.

Měsíce a roky však mýjely a svět se dál potácel v chaosu, hony na nositele světla a kruté nájezdy pokračovaly.

Nevinní, co přežili, se po nocích trousili po okolí za hrstkou jídla, jen aby přežili do dalšího dne. Nebo se vydávali na poutě bez cíle, či nalézali útočiště v lesích, kde se živili lovem zvěře a zakládali políčka. Vznikaly rovněž malé kolonie, putující krajinou jako novodobí nomádi, jinde, jako například v Nové naději, začínali společným úsilím vytvářet nové společenství.

Když propukla pandemie a blížil se zánik světa, Arlys Reidová komentovala dění z newyorského televizního studia. Město kolem ní hořelo a měnilo se v ruiny – a Arlys cítila povinnost sdělit těm, kteří se ještě mohli zachránit, pravdu.

Netrvalo dlouho a také ona se setkávala se smrtí a pro vlastní přežití byla nucená zabíjet.

Stala se svědkem lidské krutosti, ale i zázraků.

S hrstkou lidí včetně tří novorozeňat našla po dlouhé cestě plné strádání opuštěné venkovské městečko. Skupina se tam usadila a pojmenovala kolonii Nová naděje.

Nyní, v roce Čtyři, žily v Nové naději víc než tři stovky obyvatel, byla zde radnice, policejní stanice, dvě školy, z nichž jedna sloužila pro praktický výcvik a vzdělávání v magii. Lidé v kolonii měli vlastní zahradu, kuchyň, dvě menší farmy,

mlýn, zdravotní středisko s malou zubní ordinací, knihovnu, zbrojnici a domobranu.

Pracovali zde lékaři, léčitelky, bylinářky, tkadleny. Řada dalších řemeslníků poskytovala služby všeho druhu, a kolonie se stala soběstačná.

Podél hranice městečka nepřetržitě hlídkovaly ozbrojené stráže. Šlo většinou o dobrovolníky a za tím účelem procházeli zdraví dospělí muži střeleckým výcvikem.

Po masakru v roce Jedna zůstaly v srdcích obyvatel stále živé jizvy a hroby blízkých. A to byl důvod k vytvoření domobrany a pohotovostních jednotek z těch, kteří projevilí ochotu riskovat vlastní život pro záchranu jiných.

Bylo svěží jarní ráno. Arlys stála na chodníku a rozhlížela se kolem. Těšilo ji, že počáteční nezdolné úsilí a odříkání mělo smysl. Nová naděje žila a rozvíjela se.

Na verandu domu, kde Arlys bydlela, právě vyběhl skřítek Laurel a začal horlivě zametat. O kousek dál Bill Anderson leštil výklad svého vetešnictví, kde člověk za babku pořídil snad vše, nač si vzpomněl.

Fredie, okřídlená mladá víla, oddaná společnice Arlys během hrůzostrašného úprku z New Yorku tunelem podzemní dráhy a věčná optimistka, už patrně odchvátala do veřejné užitkové zahrady. Z kliniky vyšla báječná přítelkyně, lékařka Rachel, a zamávala.

„Kde máš dítě?“ zavolala na ni Arlys.

„Spí. Pokud ovšem Jonah nevzal potomka do náruče, jakmile jsem vystrčila paty z bytu. Je děckem úplně oslněný.“

„Co chceš víc? Správný táta, ne?“

„Dneska přijdeš na kontrolu, nezapomeň,“ připomněla Rachel.

Arlys si pohladila velké břicho. „Snad je dítě už hotové, jinak se dlouho neunesu. Sotva chodím.“

„Uvidíme. Dobré ráno, Clarice,“ přivítala Rachel první pacientku. „Můžeš rovnou dovnitř. Zatím se měj, Arlys.“

Arlys se rozvážně kolébala k domu – jinak svou chůzi nemohla nazvat – když zaslechla své jméno. Spěchal k ní Will Anderson, soused z dětství, nyní městský zastupitel a – jak se ukázalo – rovněž Arlysina životní láska.

„Mám tě doprovodit do práce?“ položil jí ruku na břicho a vtiskl jí na tvář polibek. Vzali se za ruce a zamířili k domu, kde Will bydlel první měsíce po příchodu do Nové naděje. „Nebude ti vadit, když tam s tebou zůstanu?“ zeptal se.

„Vůbec ne, ale možná tě čeká pořádná nuda. Netuším, jak dlouho Chuckovi potrvá, než systém nastartuje. Je sice optimista, ale –“

„Když Chuck řekne, že to dokážeme, tak to platí.“

Arlys si povzddechla. Chuck byl od začátku epidemie jejím spolehlivým informačním zdrojem. Hacker a geniální ajťák nyní ovládal veškeré technologie, které se jim podařilo provoznit. Pochopitelně ze suterénu, kde bydlel a zařídil si technické centrum.

„Rád bych tě viděl při práci,“ řekl Will.

„Copak mě nevidíš, jak doma dávám dohromady Zpravodaj?“

„To jo, jenže živé vysílání – což je tvá profese – je něco jiného, holčičko.“

„Vím, že někteří se toho rizika bojí. Můžeme vzbudit pozornost u nesprávných posluchačů.“

„Myslím, že i tak stojí za to nechat o sobě vědět. Navíc Chuck nejenže ví, co dělá, ale máme zajištěný ochranný štít. Pokud oslovíš jednu osobu, dosáhneš na stovku i víc. Hodně lidí dosud pořádně neví, co se děje, kam se obrátit o pomoc, odkud získat potraviny či léky. To jsou nesmírně cenné informace, Arlys.“

„Vím, že právě na tom záleží,“ souhlasila. Byli na místě. Obešli dům k zadnímu vchodu vedoucímu do suterénu.

Ve velké místnosti suterénního bytu – původně sloužila jako rodinný obývací pokoj – stál nyní doslova exotický stroj se základní deskou a disky propojenými káblíky, které dále nakonfigurovaly staré počítače a notebooky.

Počítačový maniak Chuck to dokázal, napadlo okamžitě Arlys.

Mladý muž s rudě melírovanou kozí bradkou, v kapsáčích, mikině s kapucí a baseballové čepici s kšiltem vzadu skrývající nedávno odbarvené vlasy, seděl u klávesnice.

Uprostřed rozházených hraček si hověla kudrnatá Freddie se třemi čtyřletými caparty. „Hlavní postava přichází! Já jsem producent, poskok a asistentka kameramana,“ prohlásila.

„Poskok mám být já, ne?“ ozvala se Katie z proležené pohovky, na níž Chuck většinou spával.

„Spoluposkok a odborný dozor nad startovacím zdrojem,“ upřesnil Chuck.

Katie se zalíbením pozorovala svá dvojčata Duncana a Antonii. „Koukněte, jak jsou rozrušení! Jako by věděli, co se tady děje.“

„S Tonií to pro Arlys a Chucka uděláme,“ zazubil se Duncan na mámu. Pak přitiskl dlaň proti sestřině zvednuté ruce. Kolem zazářilo světlo.

„Ještě ne.“

Blondatá Hannah vstala, poplácala mámu po noze – snad aby ji uklidnila – a přesunula se k Arlys. „Kdy budeš mít miminko?“ vyzvíдалa.

„Doufám, že brzy.“

„Můžu se dívat?“

„Ehm...“ Arlys rozpačitě mrkla po Katii. Ta vstala a zvedla holčičku do náruče.

„To nevím, dítě,“ otočil se k Hannah Chuck, „ale určitě se můžeš dívat na historii vzniku a první živé vysílání z Nové naděje.“

„Jsme připojeni?“ zajímalo Arlys. Byla už dost nervózní.

Chuck legračně zasalutoval jedním prstem. „Jasně. S pomocí posilovačů se to podařilo.“

Dvojčata pohotově vyskočila ze země, oči jim svítily.

„Ještě ne, ještě ne,“ přidržela je Arlys, „naposled se kouknu do poznámek. Jenom pár minut...“

„Neutečeme ti,“ uklidňoval ji Chuck.

„Dej mi chvíličku.“ Arlys celá roztřesená odešla se složkou do koupelny, Freddie jí byla v patách.

„Nebud' nervózní.“

„Freddie, proboha...“

„Myšlím to vážně. Jsi dobrá a vždycky jsi byla.“

„Ve studiu v New Yorku jsem se ocitla jenom proto, že všichni umřeli, neměl kdo vysílat.“

„I tak bys to místo dřív nebo později získala,“ odfrkla si Freddie, přistoupila blíž a položila Arlys obě ruce na ramena. „Vzpomínáš na poslední den?“

Arlys přikývla a vzdychla. „Ještě teď mě straší ve snech.“

„Jak ses zachovala, když na tebe Bob během vysílání namířil pistolí?“ pokračovala Freddie. „Ani jsi nemrkla, když se pak vedle tebe střelil do hlavy. Dívala ses do kamery a bez koukání do displeje s náповědou sdělila divákům pravdu. Máš to v sobě. I dneska odvysíláš bez poznámek. Nepotřebuješ je.“

„Nechápu, proč jsem tak nervózní.“

„Hormony?“

Arlys se pohládila po břicho. „Asi. Hemoroidy a hormony. Těhotenství je fakt jedno velké dobrodružství.“

„Nemůžu se dočkat, až si ho taky prožiju. Chci spoustu dětí.“ Freddie se s toužebným povzdechem zadívala do zahrady, kdežto Arlys si přála mít tu kalvárii co nejrychleji za sebou. Ale teď se soustředí na práci.

„Dobrá, dobrá. Jak vypadám?“

„Skvěle. Dneska ti posloužím jako umělecká maskérka. Napudruju tě, aby ses neleskla, přidám barvičku na rty a můžeš před objektiv.“

„Jsi boží, Freddie. Miluju tě.“

„Já tě mám taky moc ráda.“

Arlys se odevzdala do Frediiny péče, při tom popíjela vodu a provedla pár řečových cvičení. Nakonec se uvolnila jogínským dýcháním.

Po návratu do Chuckova „studia“ viděla, že všechny děti jako obvykle věnovaly pozornost tchánovi, kterého zbožňovaly jako kouzelného dědečka. „Kdo je v obchodě, Bille?“

„Na hodinku jsem zavřel. Musím tě přece osobně vidět vysílat. Rodiče i Theo by na tebe byli pyšní.“

„Tak tohle bude něco jako vysílací pult.“ Chuck přisunul židli k jednomu z mnoha stolů. „Dívej se do kamery naproti – už jsem ji nastavil... Dámy a pánové, pokoušíme se simulovat televizní studio. Máme amatérské rádio, live-streaming a kabelovku. Budu tě monitorovat, Arlys, ale jsem muž v zákulisí a nevěnuj mi pozornost. Je to tvoje vysílání.“

„Rozumím.“ Arlys se posadila co nejpohodlněji, otevřela složku, vytáhla odtud rodinnou fotografii z Vánoc a opřela ji před sebe o klávesnici. „Jsem připravená.“

„Fredie odpočítává. Tak, děti, jdeme na to.“

„Neříkej „jdeme na to“, nevíš, jakou to vyvolá reakci,“ rozhodla Katie rukama.

„Jdeme na to,“ začala Tonie radostně kroutit zadečkem. „Nakopneme to, Duncane.“

„Nakopneme,“ papouškoval bratříček dvojče s úsměvem od ucha k uchu. Pak se vzali za ruce a mezi prsty jim zajiskřilo.

„Co jsem říkal!“ Chuck pobíhal od jednoho monitoru ke druhému a s jucháním je upravoval. „Přesně tak jsem si to představoval. Rozjelo se to!“

„Arlys,“ ozvala se Fredie zpoza kamery, „pět, čtyři...“, ukazovala na prstech a povzbudivě se usmívala.

„Dobré dopoledne, tady Arlys Reidová. Nevím, kolik z vás mě slyší nebo vidí, ale pokud máte dobrý příjem, předejte informace dál. Chceme vysílat co nejčastěji a předávat vám pravdivé informace a zprávy, abyste věděli, že, ať jste kdekoli, nejste sami.“

Nadechla se a položila ruce na břicho.

„Zdroje z Washingtonu D.C. konstatují, že po čtyřech letech od virové epidemie se situace nestabilizovala. Stav ohrožení nadále trvá, protože v metropoli řadí gangy takzvaných Nájezdníků a Temných vyvolených. Síly odporu překonaly zabezpečovací zařízení ve virginském zajišťovacím centru v Arlingtonu. Podle odhadů očitých svědků osvobodili přes třicet osob.“

Pětačtyřicet minut referovala o bombových útocích v Hous-tonu, o napadání obyvatel v jedné kolonii v Marylandu, požárech, drancování. Většinu násilností měli na svědomí stoupenci samozvaných Bojovníků za očistu.

Zpravodajství zakončila příznivějšími příklady odvahy, lidskosti a nezištné pomoci: odlehlé oblasti navštěvují pojízdné lékařské ambulance, lidé bez domova získávají přístřeší, vznikají potravinové sbírky.

„Opatrujte se, jen nezapomínejte, že vlastní bezpečí zdaleka nestačí. Je potřeba žít – pracovat, vracet se k lidské pospolitosti. Máte-li o čem vyprávět nebo hledáte spřízněnou duši, neváhejte se mi ozvat. Zařadím váš příběh do vysílání. Nejste opuštění. Tolik Arlys Reidova ze studia v Nové naději.“

„Zatraceně dobré!“ vyskočil Chuck ze židle a bouchl pěstmi do vzduchu.

„Zatraceně dobré,“ zopakoval vysokým hláskem Duncan, čímž vyvolal salvu smíchu.

Katie raději přivřela oči. Chuck přiskočil k dětem. „Hej, děcka, to bylo něco! Plácnete si, ne? No tak.“ Děti naklonily hlavy k sobě, zvedly drobné pěstičky a bouchly velkého dospěláka do hřbetu dlaně. Vylétly drobné jiskry.

„Au!“ foukal si Chuck na ruce. „Takový výboj si dám líbit!“
Fredie zaslzela dojetím. „Byla jsi báječná, Arlys.“

Will políbil Arlys do vlasů. „Dočista jsi mě vyvedla z míry,“ přiznal.

„Bylo to... no, jakmile jsem ovládla trému, bylo to fajn. Jak dlouho jsem mluvila?“

„Neuvěřitelných dvačtyřicet minut.“

„Vážně?“ Roztočila židli. „Omlouvám se, Katie. Nějak jsem ztratila pojem času, děti už měly jít dávno spát.“

„Neboj, nic se nestalo,“ mávla Katie rukou. Ohlédla se po Hannah stulené Billovi na klíně – ta už spokojeně dřímala. „Však vidíš. Ty by sis taky měla odpočinout, přece jenom jsi měla trochu nervy.“

„Vlastně... No, řekla bych, že jsem asi před pěti minutami ucítila první kontrakci. Taky nervy, vid'?"

„Cože? Teď?“ zbystřil Will.

Arlys mu stiskla ruku. „Asi bychom měli zajít za Rachel. Au!“ A zachytila se stolu.

„Dýchej,“ doporučila Katie, položila jí obě ruce na tvrdé břicho a krouživými pohyby ho masírovala. „Rozdýchej to. Měla jsi přece lekce.“

„Lekce jsou... víš na co. Při nich to nebolí.“

„Dýchej,“ opakovala Katie klidně. „První zpravodajství z Nové naděje jsi podala v porodních bolestech. Rozdýchej cháš je.“

„Uf, už polevují.“

„Díkybohu,“ zabručel Will a uvolnil prsty z Arlysina křečovitého sevření. „Bolí to.“

„Nevíš, co je bolest,“ zafuněla Arlys. „Jdeme za Rachel.“

„Souhlas. Hlavně pomalu. Tati?“ obrátil se Will na otce.

„Budu mít vnouče!“ Bill se zazubil.

Katie mu odebrala Hannah. „Jdi s nimi, Bille.“

„Budu mít vnouče,“ opakoval v radostném vytržení.

„Doprovodíš nás, Freddie?“ ohlédla se Arlys na přítelkyni.

„Vážně můžu? Bože! Letím připravit Rachel! Ach Bože! Chucku?“

„Ne, ne, díky. Omlouvám se, Arlys, ale seklo by to se mnou.“

„Chápu, vyměklý ajtáku,“ rozesmála se Arlys mladíkovu zděšenému výrazu.

„Budeme mít miminko!“ Freddie rozevřela křídla a vylétla ven.

Duncan ode dveří sledoval odcházející skupinku a zamumlal: „On chce ven.“

„On?“ Katie se na synka zvědavě zadívala.

„Hmm...“ Antonie se postavila vedle Duncana. „Co tam uvnitř dělá?“

„O tom si povíme jindy. Pojdme, děti, je čas na spaní. Skvělá práce, Chucku. Jsi ďábel.“

„Můj majstrštyk,“ zatvářil se ajták samolibě.

Během následujících osmi hodin získala Arlys řadu nových zkušeností. V první řadě – a na to nikdy nezapomene – s blížícím se porodem kontrakce sílily a trvaly déle. Nesnesitelné peklo.

Dále ji vůbec nepřekvapilo, že si Freddie zachovávala rozvernou náladu a neúnavně ji konejšila a povzbuzovala. A Will neztrácel klid a rozvahu. Jako příjemné rozptýlení byly zprávy, že zpravodajství sledovali Kim s Poem na notebooku asi třicet kilometrů od Nové naděje.

Jednu chvíli se rozplakala, a to ji Will konejšivě objal kolem ramen. „Máš to skoro za sebou. Už to bude, zlatíčko.“

„Ne, ne. Slzy mi vehnala do očí vzpomínka na chuděrku Lanu. Nedovedu si, Wille, představit, že bych rodila sama. Bez Maxe, bez Rachel... Strašné.“

„Nevěřím, že byla sama,“ hladila Freddie Arlys ruku. „Onu noc jsem to cítila. Hodně z nás cítilo, že se narodila Spasitelka. Lana nebyla sama, Arlys.“

„Víš to určitě?“

„Přísahám.“

„Tak jo,“ usmála se. Will jí osušil slzy. „Říkáš, že to mám téměř za sebou?“

„Má pravdu. Začni tlačit,“ rozhodla Rachel. „Wille, podepři jí záda. Při další kontrakci zatlač, Arlys, ať už drobečka přivítáme.“

Arlys tlačila, sténala bolestí, tlačila, úpěla. Osm hodin po svém prvním vysílání přivedla na svět syna.

Prožila chvíli, kdy láska zaplaví celou matčinu bytost jako svaté světlo. „Podívejte se na něho!“ zvolala. Únava ji rázem opustila. V úžasu hleděla, jak se to titěrné stvoření vrtí v jejích pažích. „Podívej, Wille.“

„Je nádherný, lásko. Nádherný chlapeček.“

Rachel ustoupila a zakroužila strnulými rameny. „Ustříhneš pupeční šňůru, Wille?“

„Já...“ Vzal si od Rachel nůžky, ale pak se obrátil na otce, který tu stál mlčky a po tvářích mu stékaly slzy.

Zákeřný virus mu vzal vnoučata, dceru i manželku.

„Myslím, že by to měl udělat dědeček. Co říkáš, tati?“

Bill nadzvedl brýle a utřel si slzy. „Bude mi velkou ctí. Jsem dědeček.“ Odstříhl šňůru a Freddie mávnutím křídel naplnila místnost duhovými paprsky.

„A já jsem teta, že? Čestná teta...“

„Jasně,“ přikývla Arlys, aniž spustila oči z dítěte. „Ty, Rachel, Katie...“

„Má zdravou barvu.“ Rachel si novorozeně pozorně prohlédla. „Ale teď si synovce na chvílku odnesu. Očistím ho, zvážím a změřím.“

„Moment. Ahoj, Theo.“ Arlys vtiskla dítěti na čelíčko polibek. „Theo William Anderson. Vynasnažíme se připravit pro tebe lepší svět.“ Přejela špičkou prstu Theovi po tváři. Drobnou, sladkou... a její. Naděje, pro kterou stojí za to žít. Bude pracovat a ze všech sil se snažit splnit ten slib.

Vtom si znovu vzpomněla na Lanu a její porod bez odborné pomoci lékaře.

A Lana prý tenkrát přivedla na svět Spasitelku.

KAPITOLA 1

Fallon Swiftová se na rodné farmě učila sít a sklízet úrodu, ctít úrodnou zem. V tichém lese se pohybovala jako stín. Ulovila vždy jen tolik, co rodina spotřebovala.

V matčině kuchyni se pak učila připravovat jídlo nebo opékat maso nad ohněm.

Uvědomila si, že potrava nejsou jen čerstvá vajíčka z kurníku nebo dobře ugrilovaný pstruh. Potrava znamenala přežití.

Ne tak učenlivá byla v ručních pracích. Sedět s jehlou v ruce ji nepředstavitelně nudilo. Musela se také naučit zpracovávat kůže a příst. Oděv nevnímala jako něco, co člověka může zkrášlit, nýbrž jako ochranu těla.

A zbraň nosila nikoli pro zábavu, ale na obranu a zajištění obživy. Ke zbraním chovala přirozený respekt. Od dětství se učila čistit pušku, brousit nože a napínat luk, ale také zacházet s kladivem a pilou, opravovat ploty či obytnou budovu farmy. Tyto práce milovala stejně jako toulání po lesích.

Silný plot a pevná zeď či střecha nad hlavou znamenaly víc než pouze šťastný domov. Představovaly základ pro přežití.

Stejně tak se Fallon učila to, co získala od svých rodičů, a sice ovládat umění magie: jak zapálit svíci pouhým vydechnutím, nakreslit magický kruh, vyléčit malé poranění vnitřní energií, jak vidět, co obyčejnému člověku zůstává utajeno. Magii vnímala jako dar, nejcennější poklad, umění, v němž má povinnost se zdokonalovat. Vnímala ji rovněž jako zbraň, již musí užívat s nejvyšší rozvahou.

Magie byla a zůstane nutností pro přežití.

Navzdory skutečnosti, že začal být dostatek jídla, lidé našli přístřeší, měli si co obléknout, měli zbraně k obraně či ovládali magii, mnozí nepřežili. A nepřežijí časy, které přijdou.

Fallon věděla o světě existujícím před jejím narozením. O světě obývaném miliardami lidí, s velkoměsty, jejichž mrakodrapy se sebevědomě vypínaly k obloze. Lidé zde žili, cestovali letadly, po moři či souši. Vydávali se dokonce do prostoru, v němž se uprostřed noci houpal bledý měsíc.

Matka kdysi žila v takovém velkoměstě, jmenovalo se New York a hodně o něm Fallon vyprávěla. Žila tam spousta lidí a tohle město neusínalo ani v noci, ale zářilo a pulzoval v něm život. Fallon New York učaroval a doufala, že se tam jednoho dne podívá. Zatím si jeho obraz kreslila jenom v představách, když večer ležela ve svém pokoji a za okny se mihotala světlýka tančících víl.

V minulém světě se vedly války, docházelo tam ke krutostem a násilí, stejně jako nyní. O dřívějších válkách se dočetla v knihách, o těch současných se dozvídala od návštěvníků, kteří se tu a tam zastavili na farmě.

Fallonin otec sloužil kdysi v armádě. Naučil ji bojovat – rukama, obratnými nohama i bystrou myslí. Uměla číst v mapách, tvořit je. Věřila, že se jednoho dne podle nich vydá do míst, o nichž už věděla, že je navštíví.

Na rozdíl od rodičů neměla vazby na svět před virovou epidemií, která podle zpráv zahubila miliardy lidí. Starší generace vzpomínala na města v plamenech, působení temné magie, násilnosti.

Kdykoli Fallon zachytila útržky scén z budoucna, věděla, že opět propuknou nepokoje a bude prolita krev. A ona se stane součástí toho bouřlivého dění. V noci se probouzela a tiskla k sobě plyšového medvídka, dárek od neznámého muže, s nímž se má jednou setkat.

Když ji představy budoucnosti tížily příliš, vstala a vyklouzla z domu. Pozorovala světélkující víly, vdechovala vůni země, úrody a zvířat ve stáji.

Většinou však spala klidným spánkem nevinného dítěte, bezpečná v blízkosti milujících rodičů a tří mladších otravných bratrů. Zdravé, aktivní dítě se zvědavou myslí. Zdávalo

se jí o pravém otci, s nímž máma žila v New Yorku a moc ho milovala. Fallon věděla, že zemřel proto, aby ona mohla žít.

Byl spisovatel, vůdce a hrdina. Nesla jeho jméno, jakož i jméno Simona Swifta, který jí pomohl na svět, vychovával ji a byl jejím učitelem. Jmenovala se Fallon Swiftová. Obě jména byla pro ni stejně důležitá. Asi jako matčiny dva prsteny od mužů, které milovala.

Svého otce hluboce milovala něžnou dětskou láskou, přesto hodně přemýšlela o muži, po němž zdělila barvu pleti, očí, vlasů a který jí – stejně jako matka – obdařil výjimečnou mocí.

Četla si v jeho knihách a pozorně studovala jeho portrét na přebalu.

Jednou, to jí bylo asi šest, se schoulila v knihovně s knihou Maxe Fallona, ačkoli mnoha pasážím nerozuměla. Byl to však příběh mága, jenž pomocí kouzel bojoval proti zlým silám.

Vtom do knihovny vešel otec. S pocitem provinění se pokusila knihu skrýt za zády. Otec sice neovládal magii, zato byl neobyčejně vnímavý a bystrý.

Zvedl Fallon i s knihou a posadil si ji na klín. Vždycky se jí na něm líbilo, jak voněl přírodou a zvířaty. Přála si, aby měla jako on stejně zelené oči se zlatými světýlky, jenže pak ji hned přepadl pocit viny vůči Maxovi.

„Je to dobrá knížka,“ řekl otec.

„Tys ji četl?“

„Samozřejmě. Moje máma byla vášnivá čtenářka. Právě proto s tátou zařídili tuhle místnost jako knihovnu. Nemusíš přede mnou nic skrývat, holčičko. Vůbec nic.“

„Protože jsi můj táta.“ Přitulila se k němu, hlavu mu položila na hrud' a poslouchala, jak mu buší srdce. „Jsi můj táta.“

„Ano. A nebýt Maxe Fallona, neměl bych tu čest.“ Otočil knihu a oba se zadívali na portrét pohledného snědého muže s výraznými šedými očima. „Kdyby nemiloval tvou mámu a ona jeho, neměl bych svou nejkrásnější holčičku. A kdyby nebyl tak odvážný a neobětoval pro tebe vlastní život. Jsem mu nesmírně vděčný.“

„Máma tě má ráda, tati.“

„Ano, potkalo mě obrovské štěstí. Miluje tebe, Colina i Travise.“

„A taky děťátko, které se jí narodí.“

„To taky.“

„Není to holčička,“ povzdechla si Fallon smutně.

„Opravdu ne?“

„Zase kluk. Proč máma pro mě nemůže udělat sestřičku? Proč jsou to pořád kluci?“ Zaslechla, jak otci v hrudi zabublal smích.

„Asi to je také moje vina. Ale co když to tak má být? No a ty aspoň zůstaneš dál mou milovanou princeznou,“ pohladil ji po vlasech. „Už jsi o tom mámě řekla?“

„Ona si nepřeje vědět, co se narodí. Má ráda překvapení.“

„Tak jí to neříkej.“ Simon políbil dcerku do vlasů. „Zůstane to naše tajemství.“

„Tati?“

„Hmm?“

„Některá slova jsou těžká, nepřečtu je.“

„Tak ti přečtu jednu kapitolu a pak se vrátíme k práci. Co říkáš?“ Otevřel knihu a nalistoval první stránku.

Fallon nevěděla, že *Král kouzelník* je Maxova první knížka – nebo to nevěděla zcela jistě. Navždy si však zapamatuje, že jí táta z ní denně před večeří přečetl jednu kapitolu.

Fallon se od otce učila rozpoznat a ocenit dobro, matka jí vštěpovala velkorysost. Učila se o lásce a světle, úctě k domovu a rodině, k životu.

Od poutníků se dozvíдалa o strádání a žalu, mnozí přicházeli na farmu nebo do městečka zranění. Dostávala tak názorné lekce o politice. Velice ji nudily, protože lidé většinou mluvili dlouho a konali velice málo. Jak se může vést dobrá politika, když zprávy říkají, že vlády ustavené ve třetím roce po skončení epidemie už v pátém roce opět padly?

Nyní, ve dvanáctém roce, zůstávalo hlavní město Spojených států nadále válečnou zónou. Různorodé odnože Nájezdníků, tlupy Temných vyvolených a kultovní Bojovníci za očistu mezi sebou soupeřili o moc. Nešlo jim o nic víc než prolévání krve. Vraždili se navzájem, vraždili i ty, kteří usilovali o nastolení pevného řádu.

Fallon si přála, aby konečně nastal mír, přála si tvořit. Přesto cítila povinnost bojovat a bránit. Neušlo jí, jak často otec odcházel z domu se zbraní, aby pomohl bránit souseda nebo městečko. Po návratu vyčetla z jeho očí, že byla prolita krev nebo zůstali mrtví.

Jakkoli poklidný život vládl na farmě, Fallon věděla, že za poli s bohatou úrodou a hustými lesy řádí krvelačné síly.

A hodiny jejího dětství neúprosně odtikávaly rok za rokem. Byla Spasitelkou.

Kdykoli to nemohla s protivnými bratry vydržet, a matka jí nerozuměla nebo na ni otec měl příliš velké nároky, přála si, aby hodiny ubíhaly rychleji.

Jindy se vztekala, proč nemá na vybranou. Kéž by mohla dál v klidu lovit v lesích, rybařit, jezdit na koni nebo se prohánět se psy. S trochou sebezapření by se snesla i se sourozenci.

Často jí bývalo smutno při myšlence, že existuje cosi mimo její dosah, cosi silného a nevyhnutelného, co ji odvede z milované farmy a od rodiny.

Ve třinácti letech byla vysoká a silná, naplněná rozpínající se energií. Přesto ji stále častěji přepadala strach.

Pomáhala matce s přípravou večeře a přitom dumala nad nespravedlivostí světa.

„Ve vzduchu je cítit bouřka,“ prohodila Lana, „ale ještě stihneme povečeřet venku. Můžeš slít vodu z brambor.“

Fallon se nasupeně naklonila nad sporák. „Proč musíš pořád vařit ty?“

Lana zlehka potřásla hrcem přikrytým pokličkou, kde marinovala papriky. „Táta dneska griluje,“ připomněla dceři.

„Tohle všechno jsi připravila sama.“ Fallon našťavaně vysypala brambory do cedníku. „Proč nevaří táta, Collin nebo Travis?“

„Taky pomáhají. I Ethan – i když se teprve učí. Víš, já vlastně vařím ráda – zvláště pro vlastní rodinu.“

„A co když já ne?“ obrátila se k ní Fallon. Mračila se a oči jí zlostně planuly. „Co když já vůbec nechci vařit? Proč musím dělat něco, co mě nebaví?“

„Protože to tak je. Ale máš štěstí, příští týden je na tobě řada s úklidem. Dej ty brambory do grilovacího košíku a posypej je kořením. Bylinky jsou už nasekané.“

„Tak jo,“ zabručela Fallon. Zнала rutinu: olivový olej, bylinky, sůl, pepř.

Bylinky i koření měli díky tomu, že matka s jednou čarodějkou z vedlejší farmy proměnily klima na třech akrech půdy na tropické, zasadily olivovníky, pepřovníky, kávovníky, fíkovníky a další dřeviny, kterým se daří v teplém klimatu. Otec se sousedy pak vyrobil lis na olivy a sušárnu na ovoce. Ze společné práce pak měli užitek všichni – a tomu Fallon již dobře rozuměla.

Ale přesto...

„Odes tohle všechno ven a řekni tátovi, že může začít grilovat kuře.“

Fallon rozmrzele vykráčela z domu; Lana ji provázela zasmušilým pohledem. Takových rozladů bude daleko víc, pomyslela si.

Rodina se usadila k velkému stolu, který Simon vyrobil. Lana vždy dbala na úpravu, takže i dnes jedli z barevných talířů a stůl zdobila váza s lučnými květy. Ethan měl povoleno výdechem zažehovat svíčky – ten rituál ho vždycky rozesmál. Fallon se posadila vedle. Šestiletý bratr ji totiž nepopichoval jako Colin s Travisem.

Simon si se zalíbením prohlížel stůl. „Moc hezky jsi prostřela, zlato,“ usmál se.

Lana pozvedla sklenku vína z vlastních hroznů. „Na zdraví šéfkuchaře a pána domu. Zaslouží vděk za to, že jsme docela soběstační. Věřme, že přijde doba, kdy lidé nebudou trpět hladu.“

„Já mám hlad jak vlk!“ hlásil Colin.

„Tak buď rád, že máme plný stůl,“ prohodila Lana a naložila si na talíř kuřecí stehýnka – spodní částí měla nejraději.

„Pomáhal jsem tátovi,“ pochlubil se Colin a vršil si na talíř brambory, zeleninu a kukuřici. „Proto bych vlastně neměl umývat nádobí.“

„Tak tomu, synku, neunikneš,“ rozesmál se Simon. Podal Travisovi jeho porci a Lana obsloužila malého Ethana.

Colin rozšafně zamával kuřecím stehýnkem ve vzduchu. Zelené oči se zlatavými odlesky zdědil po otci, sřapatou, nepoddajnou hřivu měl o pár odstínů tmavší než matka, ale v létě mu vlasy na slunci hodně zesvětlaly. „Sbíral jsem kukuřici,“ uvedl další zásluhu.

Travis do něho šfouchl loktem. „Oba jsme sbírali,“ řekl s plnými ústy.

„No a co? Já jsem nasbíral víc! Dá se to spočítat.“

„Místo starosti o mytí nádobí – což tě nemine, miláčku – bys měl raději okousat kukuřici, než vystydně,“ upozornila ho Lana a potírala Ethanův klas máslem.

„Ve svobodné společnosti může každý hlasovat.“

„Máš smůlu, že nežiješ ve svobodné společnosti.“ Simon dloubl syna do žeber a ten se uličnický zakřenil.

„Ta kukuřice je mňam!“ liboval si Ethan. I bez předních zoubků statečně okusoval klas. Na rozdíl od bratrů měl oči modré po matce a vlasy zlaté jak letní slunce.

„Asi se budu ucházet o místo prezidenta,“ prohlásil Colin, protože se málokdy nechal jen tak odradit. „Stanu se manažerem rodinné farmy Swiftových. Pak města. Pojmenuju ho Colinville a konečně nebudu muset mýt nádobí.“

„Kdo by tě volil?“ ušklíblo se dvojče Travis.

„Já!“

„A jestli se budu ucházet o místo prezidenta já?“ podíval se Travis významně na Ethana.

„Taky tě budu volit. I Fallon.“

„Mě z toho vynechte.“ Fallon nabodla na vidličku bramboru.

„Volit můžeš jen jednu osobu,“ upozornil Travis malého bratra.

„Proč?“

„Proto.“

„To není odpověď, ale blbost.“

„Všechny ty vaše řeči jsou blbost,“ odsekla Fallon a odmítavě mávla rukou. „Ani jeden z vás se nemůže stát prezidentem, i kdyby se volilo, protože nejste dost staří a chytří.“

„Jsem stejně chytrý jako ty,“ ohradil se Colin. „A vyrostu. A stejně budu prezident, jestli budu chtít. Můžu se stát, čím chci.“

„Ve snech,“ popíchl ho Travis. Za to dostal pod stolem kopanec, což ovšem pohotově opětoval.

„Prezident je vůdce a vůdce vede.“

Když Fallon vyskočila od stolu, Simon se chystal protestovat, ale Lana ho pohledem zadržela.

„Co ty víš o vůdcích?“ utrhla se na bratra.

„A ty nevíš už vůbec nic,“ nenechal se Colin ponižovat.

„Vím, že vůdce nepotřebuje nechat po sobě pojmenovávat města. A vím, že nese odpovědnost za svůj lid. Stará se, aby měl co jíst, kde bydlet, kdo půjde do války. Vůdce musí bojovat – někdy i zabíjet,“ přednášela rozhorleně, až se kolem ní vytvořila rozechvělá rudá aura. „Vůdce musí znát odpověď na každou otázku. A lidé ho viní z každého neúspěchu. Vůdce se nevyhýbá ani špinavé práci, i když jde o pitomé nádoby.“ Poté se i se svou aurou odebrala do domu a bouchla za sebou dveřmi.

„Copak se musí takhle chovat? Proč je tak zlá?“ nechápal Colin.

Ethanovi se v očích zaleskly slzy. „Fallon se na nás zlobí?“ obrátil se na matku.

„Ne, chlapče, má jenom špatnou náladu. Necháme ji chvíli o samotě, jo?“ Podívala se na Simona. „Potřebuje svůj prostor. Za chvíli se přijde Colinovi omluvit.“

Colin pokrčil rameny. „Jestli budu chtít, stanu se prezidentem. Fallon není pánem světa.“

Lanu píchlo u srdce. „Víte, že jsem jako moučník upekla broskvový koláč?“ snažila se zmírnit situaci. Vidina koláče rozhádané sourozence totiž vždycky smířila. „Dostane každý, kdo dojí svou porci.“

„A já vím, jak nejlíp spálíme nadbytečné kalorie,“ prohlásil Simon. „Dáme si košíkovou.“

Vytvořil u stodoly poloviční hřiště a od té doby se košíková stala nejpopulárnějším sportem v rodině.

„Chci být ve tvém týmu, tati!“ hlásil se nadšeně Ethan.

Simon na něho spiklenecky mrkl. „Smeteme je, šampione.“

„Ani náhodou,“ kasal se Colin. „S Travisem vám to nandáme.“

Travis se dlouze zadíval na matku.

Pochopil, pomyslela si. Také Colin pochopil, přestože ho na chvílku přemohl vztek.

Jejich sestra není pánem světa, ale nese na bedrech jeho tíhu.

Fallon nechala průchod sebelítostným slzám. Padla na postel a plakala, až ji rozbolela hlava.

Není to fér. A všechno začal Colin. Vždycky přijde s pitomými nápady. Nejspíš provokuje ze žárlivosti. Závídí jí nadpřirozené schopnosti.

A vlastně je škoda, že místo ní neodejde s tím cizím mužem učít se, jak zachránit celý ten hloupý svět.

Ona chce zůstat doma – jako ostatní holky na okolních farmách.

Když zaslechla přes otevřené okno výkřiky, nejprve měla v úmyslu je ignorovat, nakonec přece jen vstala a vyhlédla

ven do pozdního letního odpoledne. Obloha byla sice stále bez mráčku, ale tak jako matka cítila Fallon přicházet bouři.

Zahlédla otce s Ethanem na ramenou kráčet ke stodole. Starší bratři už ve sportovních botách pobíhali kolem naznačeného půlkruhu před košem.

Fallon se nechtělo smát, když otec chytil Colinův míč, podal ho Ethanovi, pak přiskočil ke koši, aby chlapec mohl skórovat.

Nechtělo se jí smát.

Dvojtčata byla celý táta, Ethan se podobal víc matce.

A ona zdělila podobu po muži na zadní straně obálky knihy – a to samo o sobě bolelo víc, než dokázala snést.

Ozvalo se tiché zaklepání. „Napadlo mě, že máš hlad, večeře ses skoro nedotkla,“ řekla matka.

Fallon jenom zakroutila hlavou, ale našťvanost ustoupila pocitu hanby.

„Tak třeba později.“ Lana položila talíř na toaletní stůl – další kus nábytku, který kromě masivní postele Simon vlastnoručně vyrobil. „Však si to umíš ohřát.“

Fallon opět zakroutila hlavou, a to už se jí po tvářích kutálely slzy. Lana k ní přistoupila a objala ji.

„Je mi to líto,“ omlouvalo se děvče.

„Já vím.“

„Všechno jsem pokazila.“

„To není pravda.“

„Udělal jsem to schválně.“

Lana políbila dcerku na tvář. „Já vím, ale nic se neděje. Později se klukům omluvíš. Vždyť vidíš, že ses jich ničím nedotkla, mají skvělou náladu.“

„Vypadám jinak než oni, ty nebo táta.“

Lana pohladila Fallon po dlouhých černých vlasech, pak se jí zadívala do tolik známých šedivých očí. „Mnohokrát jsem ti vyprávěla o večeru, kdy ses narodila,“ začala. Vzala Fallon za ruku a odvedla ji k posteli, kde se obě posadily. „Nevíš však nic o svém početí.“

„Já...“ Fallon se nahnula krev do tváře. Zнала význam slova *početí* a jak k němu dojde. „To je... Je to takové tajemné.“

„Je ti skoro třináct, a i kdybychom o tom nemluvily, žijíš přece na farmě a víš, jak mláďátka přicházejí na svět.“

„No ale, když se to týká vlastní mámy...“

„Hm, dobrá, je to zvláštní, ale jenom trošku. Tak poslouchej... Žili jsme v newyorské čtvrti Chelsea a moc se mi tam líbilo. Hned přes ulici bylo pekařství, na rohu lahůdky, neda-leko obchody. Obdivovala jsem krásné staré domy. Bydleli jsme v podkroví – byt patřil Maxovi – a já to tam zbožňovala. Představ si velká okna směrem na ulici, takže se dal pozorovat okolní ruch. Max měl police plné knih. Kuchyň sice nebyla tak velká, jako je teď naše, ale velice moderní. Často jsme zvali přátele na večeri.“

Pracovala jsem v dobré restauraci a snila o tom, že si jednou otevřu vlastní podnik.“

„Jsi báječná kuchařka, mamí.“

„Možná, jenže je to snadné, když tady nemám konkurenci,“ pousmála se Lana. Objala Fallon kolem pasu. „Vrátila jsem se z práce, dali jsme si dobré víno a milovali se. Jenom pár minut po milování jsem pocítila uvnitř něco velmi zvláštního... ani to neumím přesně popsat slovy. Prostě jako by mě naplnilo jakési nadpozemské světlo a rozpínalo se do každíčkého nervu. Zatajila jsem dech. Byl to nádherný pocit. I Max to cítil, a tak jsme o tom chvilku žertovali. Přinesl svíčku. Tenkrát bylo mé nadání v samém zárodku, takže pouhé zažehnutí plamínku dechem mi dalo pořádnou práci.“

„Vážně? Ale –“

„Ano, Fallon, ten večer došlo k velké změně. Rozsvítla jsem svíčku pouhou myšlenkou. Původní náznak nadpřirozené schopnosti se najednou proměnil ve velkou sílu. Stejně to fungovalo u Maxe a u nás všech, kdo máme nadání pro magii. Ale já jsem v té chvíli měla v sobě tebe. Tys byla to svaté světlo. Ještě několik týdnů jsem to nevěděla, ale byla jsi to ty.“

A tehdy jsem pochopila, že nejsi vzácným darem pouze pro mě a Maxe, ale pro veškeré lidstvo.“

„Nechci jít pryč.“ Fallon zabořila tvář do matčina ramene. „Nechci být Spasitelkou.“

„Pak to odmítni. Máš na vybranou, Fallon. Já ani otec nedovolíme, aby tě kdokoli nutil k rozhodnutí proti tvé vůli.“

To Fallon věděla – při každém rozhodování jsou dvě možnosti. Přesto... „Nezklamau vás? Nebudete se za mě stydět?“

„To víš, že ne,“ přivinula ji Lana k sobě. Kolik probdělých nocí ji tížil smutek při představě údělu její holčičky. *Těhle* dívky... Jejího dítěte. „Jsi můj život a jsem na tebe pyšná. Cítím, jak v tobě žhne ta nadpozemská záře. A věř, Fallon, bez váhání bych ti ji odebrala, abych tě ušetřila těžkého rozhodování.“

„Můj otec zemřel, aby mě zachránil.“

„Nejen pro tvůj životní úkol, ale především proto, že tě miloval. Jsme šťastné ženy, Fallon, milované dvěma báječnými, odvážnými muži.“

Fallon se pomalu uklidňovala. Pak se úzkost vrátila. „Je toho víc, mami. Cítím, že je něco, co mi dosud tajíš.“

„O Nové naději jsem ti přece vyprávěla a –“

„Kdo je Eric?“

Lana sebou trhla. „To nesmíš, Fallon. Znáš pravidlo o pronikání do myslí druhých.“

„O to jsem se ani nepokusila, ale vidím to. Jde o daleko víc,“ pokračovala Fallon rozechvěle. „Nepověděla jsi mi o tom ze strachu. Cítím, že se o mě bojíš. A pokud se nedovím důvod, nebudu se umět bránit.“

Lana vstala a přešla k oknu. Zadívala se na syny a milovaného muže, mezi nimiž poskakovala dvě odrostlá štěňata. Zastavila se pohledem u dvou starých psů Harper a Leeho vyhřívajících se na sluníčku. Svůj domov chránila jako nejvzácnější poklad. Jenže proti světlu stojí temnota, pomyslela si hořce.

Magie si vždy vyžádá svou daň.

Lana tajila před dítětem minulé tragické události ze strachu. Toužila udržet rodinu pohromadě, pod bezpečnou střechu domova. „Víš, ve skrytu duše jsem si odjakživa přála, aby ses svého poslání vzdala a zůstala s námi. Pověděla jsem ti, co se stalo, když jsme nějaký čas žili v horské chatě.“

„Dva z vašich lidí se dali do služeb černé magie. Temní vyvolení... Jenže to vyšlo najevo, když se vás – a mě nenarozenou – pokusili zabít. Bránili jste se a mysleli, že jste je zničili.“

„Ano, bránili jsme se... Oni bohužel přežili, jak se ukázalo později.“

„Já vím – když opět zaútočili v Nové naději. Přišli si promě, a Max, aby nás obě zachránil, obětoval vlastní život. Uprchla jsi, jak ti nařídil, protože jsi věděla, že po tobě dál půjdou. Dlouho jsi putovala sama, až jsi došla k farmě a setkala se s tátou.“ Fallon se zhluboka nadechla. „Byl jedním z Temných Eric?“

„Ano. A ta žena, se kterou žil. Ta ho vlastně stáhla na svou stranu. A Maxe zabil Eric – jeho bratr.“

„Bratr?“ vytřeštila Fallon zrak. Bratři – jakkoli někdy nesitelní – jsou přece jedné krve. *Bratři!* Rodina! „Můj strýc.“

„Eric zradil vlastní krev a zavraždil bratra. Vybral si cestu do pekel.“

„Rozhodl se,“ zamumlala Fallon. Po krátké odmlce narovnal ramena. „Musíš mi říct všechno, rozumíš? Povíš mi to?“

„Ano.“ Lana skryla tvář v dlaních. Při pohledu do hlubokých, ocelově šedých očí věděla, jak se její dítě rozhodne. „Ano, povím ti všechno.“

KAPITOLA 2

Fallon se omluvila. Colin jen pokrčil rameny, ale protože ho znala, věděla, že už teď horečně uvažuje o pomstě. S blížícími se narozeninami a osudovým rozhodnutím považovala za příjemnější přemýšlet, jakou léčku na ni bratr chystá.

Věnovala se denním povinnostem – pomáhala při sušení sena, sklizni obilí, ovoce a zeleniny – a neměla čas přemítat o nepříjemných věcech. Stačilo, že se občas setká se starostlivými pohledy rodičů. Na konci léta s matkou vyráběly marmelády, zavařovaly a sušily ovoce na zimu.

Při myšlence na blížící se zimu se Fallon sevřelo srdce strachem.

Kdykoli mohla, vyhoupla se do sedla kobylinky Grace a přes pole mizela k lesu. Ráda sedávala u potoka a dumala. Když ulovila rybu, byl to bonus navíc, snědli ji doma nebo vyměnili za jiné zboží. Hodina dvě naprostého ticha jí vždycky osvěžila tápající duši. Kromě toho ještě trošku procvičovala magické triky – svolávala motýly, přiměla ryby, aby vyskakovaly nad hladinu, lusknutím prstů vyvolávala malé vzdušné víry.

Onoho horkého odpoledne, kdy se zdálo, že léto nikdy neskončí, seděla na oblíbeném místě u potoka s knížkou v ruce. Rybářský prut nechala pomocí magického grifu viset ve vzduchu nad hladinou. Mohla využít svého nadání a přilákat rybu k návnadě, ale ctěla základní pravidlo: kouzelnou moc využíváme, jenom když potřebujeme utišit opravdový hlad.

Tu a tam se ozvalo ptačí zacvrlikání, v křoví něco zašustilo. Kdyby nebyla pohroužená do četby, trénovala by určování zvuků – vysoká, zajíc, veverka, liška nebo medvěd. Zřídka kdy člověk. Dnešní příběh byl však natolik napínavý,

že Fallon dokonale pohltil. Nevyrušilo ji pleskání vody, přestože se několikrát opakovalo. Zbystřila, až když ji z potoka oslovil klokotavý hlas. Srdce jí poskočilo leknutím. Hladina se rozčeřila.

Fallon opatrně odložila knihu stranou, vstala a dotkla se rukojeti nože za opaskem.

„Co to je za kouzelnické triky?“ zamumlala. Snad nějaké znamení? Vystopovaly ji temné síly?

Zpod hladiny se opět ozvalo její jméno. Barevné hejno motýlů se rázem rozprchlo a rozhostilo se ticho.

Přece nejsem jako ten kluk v knížce, pomyslela si Fallon a přistoupila k samému kraji potoka.

„Jsem Fallon Swiftová,“ zvolala. „Kdo jsi ty, a co chceš?“ V uších jí hučelo nervozitou.

„Nemám jméno. Nazvi mě, jak se ti zlíbí.“

„Co chceš?“

Ze středu kruhů na rozčeřené hladině vystoupil prst. Fallon ho okamžitě poznala, tím pádem pochopila. Bylo však příliš pozdě.

Zasáhli ji zezadu – tři na jednoho. Dopadla tváří do vody, a vynořila se do nehorázného řehotu. Potřásla hlavou, protřela si oči a postavila se.

„Museli jste na mě být tři a přepadnout mě ze zálohy, co?“

„Kdo jsi?“ zakvákal Colin. „Co chceš? Měla jsi vidět, jak ses tvářila!“

„Tak se přijímá omluva?“ rozčílila se Fallon.

„Zasloužila sis to. Jsme vyrovnání.“

Snad si takovou odplatu skutečně zasloužila, a navíc bratřovi přiznala bod za načasování a zapojení ostatních, jakož i vtipný scénář.

Nicméně i tak neodolala, aby hned nespekulovala, jak Colina vytrést.

Zatímco se bratři radovali z vítězství, promluvila Fallon v duchu ke kobylice. Grace pokročila dopředu a hlavou šťouchla Colina do vody.

„Hej! To není fér!“ zaječel. Byl menší než Fallon a taktak dosáhl na dno.

„Tři na jednoho taky ne,“ odbyla ho.

Rozdávající Ethan skočil do vody. „Chci si taky zaplavat!“

„Jdu taky!“ Travis shodil boty a žuchl za bratry.

Fallon se položila na záda a nechala se kousek unášet proudem. Pak se postavila a brodila se ke břehu. Zatřepala nohama a rukama, aby ze sebe setřásla co nejvíc vody, pak sbalila knížku a rybářský prut. „Jde se domů, musíme pomoci s večerí a čekají nás další povinnosti.“

Pomohla malému Ethanovi vyždímat mokré šaty.

„Je legrační plavat oblečený,“ chechtal se klučina. Fallon ho cvrnkla do nosu. „Až budeš čvachtat domů v mokrých botách, přestane legrace, chytrolíne.“ Zula mu boty a chvíli je držela podrážkou vzhůru, aby vykapala voda.

Pak se chopila otěží, ale ještě se obrátila ke Colinovi.

„No tak už dost, jsme si kvit,“ obrátil proti ní dlaně.

„Slib, že mě už necháš na pokoji.“

Bratr krátce zaváhal, pak se potutelně zašklebil. „Mám něco vymyšleného, ale to si teda nechám v zásobě, až se zase budeš chovat hnusně. Myslím, že to nebude dlouho trvat.“

„Fajn, souhlasím,“ usklíbila se Fallon a podali si ruce na usmířenou.

„Proč už odešli?“ ohlížel se Colin po bratrech.

„Naznačila jsem Travisovi, že si s tebou potřebuju promluvit.“

Colin se zatvářil nedůvěřivě. „Přece jsme se dohodli, ne?“

„Je to o něčem jiném.“ Pomalu se vydali na zpáteční cestu, Grace se loudala pár kroků za nimi. „Brzy budu mít narozeniny,“ začala Fallon.

„Jo, jo.“

„Třinácté.“

„Fakt?“ Colin lhostejně pokrčil rameny, sehnul se pro suchý klacík a poklepával jím do stromů. „Tak to se začneš pusinkovat s kluky a chodit s mašlí ve vlasech, co?“

„Budu muset odjet.“

„A začneš se učit jezdit autem. To já už umím. Nechápu, proč musíš všechno umět jako první.“

„Coline, nebudu se učit řídit auto. Odejdu z domu.“

„Kam?“

Fallon vycítila, že bratr pochopil. Rodiče před dětmi netajili důvod dávné Mallickovy návštěvy, posláni Spasitelky a dvouleté učení, které Fallon čeká.

„Blbost. Nikam nepůjdeš. Je to totální blbost.“ Colin si liboval v silných slovech a používal je, kdykoli byl mimo doslech rodičů.

„Není to blbost. Až přijde Mallick, budu s ním muset odejít.“

„Říkám blbost!“ opakoval Colin rudý vztekem a odhodil klacek. „Ať je ten člověk kdokoli, nedovolíme mu, aby tě odvedl. Já to nedovolím!“

„Nemůže mě nutit, ale vím, že je to má povinnost.“

„Takže ty chceš?“ zeptal se Colin tónem plným hořkosti. „Chceš odejít a hrát si na velkou spasitelku, co zachrání svět? Tak to je ještě větší hovadina.“ Prudce do Fallon strčil. „Nejsi ničím výjimečná a s pitomým světem není nic v nepořádku. Podívej se kolem!“ Rozhodil rukama. Hustým porostem prosvítaly poslední paprsky zapadajícího slunce a v okolí vládł příjemný klid letního podvečera.

„Tohle je nepatrný kousek světa, Coline, a i tady nás může něco ohrozit. Dívej se pozorněji. Copak to nevidíš?“ Fallon se až zadýchala, s jakým rozhořčením naléhala na bratra, aby prohlédl. Rozmáchla se oběma rukama a otevřela dramatickou scénu. Zuřily krvavé potyčky. Z domů čněly jen rozpadlé zdi, jiné ještě hořely. Na zemi ležela zmasakrovaná těla. Tak vypadaly ulice kdysi prosperujícího města.

Z lesů se ozývala střelba, následovaly bolestné výkřiky, šlehaly černé blesky, jejichž údery v hlubokých roklích znásovovala dutá ozvěna.

Lidské kreatury zasahovaly ostrými křídly bezbranné lidi, a ti bez pomoci vykrváceli. Stoupenci světla se svými křídly pokoušeli vytvořit obranný štít.